

**Blik op
oneindig**

Blik op oneindig

LAURA VAN DER VELDEN

Auteur: **Laura van der Velden**

Foto auteur: Nenah Gorissen

Foto cover: Fotolia

ISBN: 978-94-0211-863-6

Hoofdstuk 1

Lisa zit op de fiets onderweg naar school. Haar fiets ratelt aan alle kanten, er zit een spaak los en haar achterband is nogal slap. 'Ik heb echt een nieuwe fiets nodig,' blijft ze maar in haar hoofd herhalen. Zoals gewoonlijk fiets ze alleen, Lisa is niet een van de populairste meiden van school. Met haar muziek in haar oren fiets ze haar straat uit. Lisa woont in een normale wijk, er gebeurt daar haast nooit iets. Nooit een inbraak, nooit politie of ambulance. Niet dat dat leuk zou zijn, maar toch, ze kan nooit eens op school vertellen: 'weet je wat er gister bij ons in de straat is gebeurd?' Het enige dat in de straat gebeurd is, is dat de meiden van school af en toe langskomen om haar lastig te vallen.

Lisa kijkt naar het verkoopbord dat bij het hoekhuis aan het einde van de straat staat. Iedere keer als ze erlangs fietst, vraagt ze zich af wanneer er nieuwe mensen zullen komen wonen. Het huis staat nu zeker al drie maanden te koop. Haar moeder zei dat ze een week geleden een paar mensen zag die het huis kwamen bekijken. 'Ik hoop dat het aardigere mensen zijn dan de vorige bewoner,' denkt ze bij zichzelf. De vorige bewoner was een oudere man van 84. Als je alleen maar naar zijn huis keek kwam hij al naar buiten, schreeuwend dat hij de politie zou gaan bellen. Maar die man is een paar maanden geleden naar

een verzorgingstehuis gebracht. En sindsdien staat het huis te koop.

Als ze haar straat helemaal doorrijdt ziet ze allemaal kinderen van haar school die op elkaar wachten en samen naar school toe fietsen. 'Pff.' Lisa zucht. De slechte gedachten komen weer terug: 'dat zul jij nooit hebben', 'wie wil er nu bevriend met jou zijn?' 'Denk je nu echt dat je zoiets verdient?' Lisa schudt haar hoofd snel heen en weer zodat de gedachten even vervagen. Zodra ze de derde straat in rijdt zijn alle gedachten weg, geen slechte gedachten of slechte ideeën meer. Ze krijgt het alleen maar warm van binnen en de zweetdruppels gaan al op haar voorhoofd staan. 'Daar zijn ze weer,' zegt ze tegen zichzelf.

Het groepje meiden dat het leven van Lisa zuur maakt staat midden in de straat van de derde wijk. Ze zucht en knijpt hard in de handvaten van haar fiets en probeert zo snel mogelijk langs het groepje te fietsen. Ze zet haar muziek een paar volumes hoger en probeert haar gedachten ergens anders op te zetten. 'Nieuwe fiets, nieuwe fiets, nieuwe fiets,' blijft ze maar in haar hoofd herhalen. 'Hé, daar heb je onze grote vriendin weer!' roept een van de meiden. Sanne rijdt met haar fiets verder naar het midden van de weg, waar ze stil gaat staan zodat Lisa de stoep op moet gaan om haar te kunnen ontwijken. Expres zet Lisa haar muziek nog harder zodat ze niet meer hoort wat de meiden zeggen. Ze ziet hun monden bewegen, maar ze hoort gelukkig niets. Zoals Sanne hoopte

vliegt Lisa met haar fiets de stoep op en ontwijkt de meiden met een grote boog. Jammer genoeg heeft Lisa haar muziek toch niet hard genoeg staan, want ze hoort ze lachen. Als ze ergens een hekel aan heeft is dat het wel.

Ze ziet vanuit haar ooghoeken dat de meiden nu ook komen aanfietsen. Ze draait haar hoofd om ze beter te zien. De angst stroomt haar lijf weer in, dit is het teken dat ze vlug moet zijn. Ze gaat op haar trappers staan en fietst zo hard als ze kan verder de wijk door. Ze hoeft nog maar één bocht en dan is ze bijna bij school. Lisa trapt zo hard als ze kan, maar in haar ooghoeken ziet ze het groepje meiden nog steeds. Ze weten dat ze bang is, ze weten dat ze de longen uit haar lijf fietst. En toch blijven ze haar opjagen. Als ze de school in haar zicht heeft lijkt het of heel de wereld in slow motion gaat en de meiden heel snel zijn. 'Het lijkt wel een oude cartoonfilm,' denkt ze. 'Dat de slechteriken altijd sneller zijn.' Dit gevoel heeft Lisa vaker, dus ze doet maar of er niks aan de hand is en fietst gewoon door. 'Er niet aan denken, je gevoel afsluiten, is het beste,' zegt ze tegen zichzelf. Maar soms komt door het idee van wat die meiden tegen haar zeggen de gedachte omhoog om gewoon voor de trein te springen en er een eind aan te maken. Lisa zit zo diep in de angst en gedachten dat ze niet oplet wat ze doet. Haar oude mentor komt om de hoek fietsen en ze hebben bijna een botsing. Op het laatste moment kunnen ze elkaar nog uitwijken. 'Sorry!' roept Lisa snel naar haar docent

en fietst gauw door. Dit is niet de eerste keer dat ze haar lerares bijna aanrijdt. Lisven woont een paar straten achter haar, ze komen elkaar vaak genoeg tegen. Lisven neemt altijd net een andere weg dan Lisa. Lisa heeft er ooit over gedacht om ook die weg te nemen naar school. Als ze dat zou doen moet ze eerst een paar wijken de andere kant op fietsen voordat ze op dat pad zou komen. Lisven zou weten dat ze dan omfietst en zou vast vragen waarom ze zo fietste. 'Ontwijken-Negeren-Doorgaan en niet praten,' denkt Lisa altijd, want met praten kom je alleen maar in de problemen. Lisa ontloopt haar oude mentor altijd, niet omdat ze zo vervelend is of streng, maar ze hoeft alleen maar in haar ogen te kijken en weet dan bijna direct of er iets aan de hand is.

Zodra ze op het schoolplein is racet ze naar de fietsenstalling. Het is niet echt een fietsenstalling, maar zo wordt de plek genoemd. Het zijn eerder een paar grote houten planken die tegen elkaar aanstaan en waar de fietsen neergezet moeten worden. Lisa zet haar fiets in een van de rekken en zet hem naast haar normale slot snel aan een extra slot, voor het geval dat. Een paar maanden geleden was haar fiets plots weg en stond daarna in de kantine op de tafel. Niemand wist wie het had gedaan, maar Lisa wist dondersgoed wie het waren. Op dat moment had ze het tegen de conciërge gezegd, maar die zei: 'je mag geen oordelen hebben Lisa, er is geen bewijs, dus stel je niet aan.' Door dit soort kleine momenten heeft

Lisa besloten om niet meer te praten. Zodra de fiets goed op slot staat kijkt ze snel rond om te zien of het veilig is en rent dan snel richting het gebouw. Voordat ze de deur van school opendoet kijkt ze nog even snel over haar schouder en ziet de meiden het schoolplein op fietsen. Lisa zet snel haar voet over de drempel van de deur en loopt naar haar kluisje. Ze loopt door de lange witte gang van school. Er lopen erg veel leerlingen door elkaar heen, want de lessen beginnen zo. Ze voelt zich redelijk op haar gemak, want geen van deze leerlingen vormen echt een bedreiging voor haar. Ze heeft haar felgroene kluisje al in zicht, en op hoger tempo loopt ze erheen. Snel propt ze haar sleutel in het slot, draait hem om en trekt haar kluisje open. Snel trekt ze haar jas uit en legt hem erin. Hoe sneller ze dit af heeft, hoe sneller ze de les in kan, waar ze zich veiliger voelt. Ze is zo druk bezig dat ze niet eens doorheeft dat haar handen trillen. Zoals in Lisa's ergste angst komen de meiden binnengelopen en lopen richting Lisa. Lisa wordt misselijk van de angst. Ze herhaalt in haar hoofd: 'Ontwijken-Negeren-Doorgaan.' Ze probeert door te gaan met waar mee ze bezig was en pakt haar boeken uit haar kluisje. In haar ooghoeken ziet ze de meiden steeds dichterbij en dichterbij komen. En waar ze zo bang voor was gebeurt. Op het moment dat Sanne langs Lisa loopt, voelt Lisa haar hand op haar hoofd komen. Sanne knalt Lisa's hoofd in haar kluisje terwijl Regina haar boeken uit haar handen slaat. Lisa slaakt een

kreet en drukt haar handen tegen de andere kluisjes aan, zodat ze haar hoofd een beetje uit haar eigen kluisje kan houden. Maar Sanne houdt druk op haar hoofd, zodat dat in het kluisje blijft hangen. Lisa sluit haar ogen en probeert haar hoofd uit haar kluisje te duwen. Ze voelt het ijzer van het kluisje tegen haar gezicht aan komen. De kluisjes van school zijn erg klein, maar haar hoofd past er net in. Sanne geeft nog een harde duw tegen haar hoofd, zodat haar hoofd tegen de achterkant van het kluisje aankomt en laat dan los. Lisa opent haar ogen en kijkt haar vol angst aan. Sanne doet een stapje naar achter en begint te lachen. Terwijl de andere meiden meelachen lopen ze richting het leslokaal. Lisa probeert haar angst binnen te houden, maar toch loopt er een traan langs haar wang. Zodra de bel gaat veegt ze haar traan weg, raapt haar boeken op die Regina uit haar handen had geslagen en loopt weg. Met haar schoudertas om haar schouder heen en haar boeken strak tegen zich aangedrukt loopt ze alleen door de gangen.

Sanne en Regina zijn de ergste twee van de meiden, Faye, Joyce en Isa waren gewoon meelopers. Sanne is altijd al populair geweest, al op de eerste dag van de middelbare school liep ze iedereen uit te schelden. Als iemand haar maar aankeek liep ze er naartoe en sloeg diegene. En

toen alle kinderen bang voor haar begonnen te worden, liep ze maar met haar lange bruine haren en haar heupen rond te zwieren door de gangen. Het leek wel of ze alle macht van de school opeiste. Regina was vroeger wel een vriendin van Lisa, op de basisschool tenminste. Ze waren al vrienden vanaf dat ze heel klein waren. Maar dat veranderde toen ze in het eerste jaar van de nieuwe school kwamen. Regina veranderde plots, Lisa weet niet waarom. Ze heeft met haar proberen te praten, maar het had geen nut, Regina negeerde Lisa compleet. Maar toen Regina bevriend raakte met Sanne brak de hel los voor Lisa. De pesterijen begonnen. Eerst waren het alleen woorden, maar het werd steeds erger. Het duwen begon en het slaan.

En Isa is gewoon een kleine dikke wurm, die denkt dat ze zo cool is omdat ze bij Sanne en Regina hoort. Maar ze loopt maar een beetje mee en ze doet nooit echt iets. Meestal staat ze er gewoon achter en lacht mee met wat ze doen. Joyce is het lange dunne meisje dat geobsedeerd is door haar eigen haren. Ze loop heel de dag met een borstel in haar handen. En als een iemand een grapje maakt over haar half oranje haren dan gaat ze door het lint. Maar dat is ook het enige waar ze door het lint van gaat.

Faye is gewoon een treiterkop, ze haalt van die dingen uit als propjes gooien en van die stiekeme dingetjes waar ze nooit op wordt betrappt.

Alle leerlingen lopen in de gangen door elkaar heen.

Iedereen loopt zo snel mogelijk naar hun lokaal, vriendinnen lopen langs elkaar, vijanden ontlopen elkaar, maar Lisa, Lisa loopt alleen. De leraar staat bij de deur op de laatste leerlingen te wachten, Lisa maakt geen oogcontact en loopt direct naar de plaats waar ze altijd zit, vooraan bij de leraar.

Sinds de pesterijen begonnen zijn is Lisa erachter gekomen dat je bij de leraar het veiligste bent, want als ze vooraan zit dan ziet de leraar direct wat er gebeurt. Hier voelt Lisa zich wat veiliger.

Zoals gewoonlijk zitten Sanne, Faye, Joyce, Regina en Isa achterin. De leraar doet de deur dicht en loopt naar zijn bureau, waar Lisa's tafeltje tegenaan geschoven staat.

'Iedereen, ga verder waar je gister bent gebleven, werk maar gewoon door.'

Lisa zucht. 'Ja, zo kan ik ook lesgeven,' denkt ze in zichzelf.

Iedereen begint te rommelen in zijn tas en haalt zijn Nederlands-boeken tevoorschijn, je hoort het geblader van de boeken en geen vijf seconden later hoor je de pennen over de bladen heen razen. Maar Lisa doet niks. De leraar kijkt haar aan: 'waarom ga je niet werken?'

Lisa durft het niet te zeggen, dus ze pakt een papiertje uit haar etui, krabbelt daar wat op en schuift het naar haar docent.

Ik heb alles al af...

De leraar kijkt haar ongelovig aan.

‘Geef je schrift maar eens.’

Lisa rommelt in haar tas en geeft het schrift aan haar leraar. De leraar pakt zijn bril, kijkt door het schrift heen, ‘hmm’ zegt hij terwijl hij Lisa over zijn bril aankijkt.

‘Je hebt thuis zeker doorgewerkt?’

Lisa wordt rood.

‘Stop hier nu maar mee, je loopt al ruim voor.

Vrijdag was je nog niet zo ver, dus ga in dit weekend maar wat anders doen met je vrije tijd, oké?’

‘Ze kan dat niet, ze heeft geen leven!’ brult Sanne door de klas heen. Iedereen kijkt van zijn werk op en begint te lachen. Lisa voelt zich gekleineerd, ze zakt een klein beetje in en kijkt naar haar tafel. Met haar armen gekruist over zich heen probeert ze zich sterk te houden en niet huilend in elkaar te zakken. Gedachten vliegen door Lisa heen: ‘hou op, hou op, hou op! Snappen ze nu niet dat dit pijn doet?’

‘Oké! Ophouden!’ schreeuwt de leraar door het lokaal heen. De leerlingen kijken geschrokken naar de leraar, die boos naar Sanne kijkt. Sommige leerlingen giechelen nog even en gaan dan weer terug aan het werk. Maar de meiden lachen nog evengoed.

‘Laatste waarschuwing, anders liggen jullie eruit!’

Lisa voelt zich niet goed, ze haat het als dit gebeurt, het zijn altijd die meiden die haar kleineren, die haar pesten, die haar opwachten. Ze hoopt dat het een keertje stopt, of dat ze een